

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

Jim Benton

**ROK
DRUHÝ**

**ZASE TA ŠKOLA!
FAKT JE TO NUTNÝ?**

FRAGMENT

MŮJ MILÝ DENÍČKU (2. ROK)

Zase ta škola! Fakt je to nutný?

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Jim Benton
Můj milý deníčku (2.rok)
Zase ta škola! Fakt je to nutný? – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ
DENÍČKU™

ROK
DRUHÝ

ZASE TA ŠKOLA! FAKT JE TO NUTNÝ?

Jamie Kellyová

FRAGMENT

**DEAR DUMB DIARY™ – YEAR TWO – SCHOOL. HASN'T THIS GONE ON LONG ENOUGH?
Copyright © 2012 by Jim Benton**

**Vyřid'te svým učitelům, že za přečtení téhle knížky
byste měli dostat A.**

*Můj dík a A+ patří Kristen LeClercové
a týmu nakladatelství Scholastic:
Steveu Scottovi, Jackie Hornbergerové,
Anně Bloomové a Shannon Penneyové.*

*Jsem šťastná, že vy všichni máte
další rok taky šílenější.*

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

VÝŠKA: PERFEKTNÍ

VÁHA: PERFEKTNÍ

BARVA OČÍ: PERFEKTNÍ

RYSY OBLIČEJE: PERFEKTNÍ

VLASY: Vzhled není všechno

ZNÁMKY: Velice pěkné,

pokud nepočítáš předměty,

kvůli kterým vypadáme,

že jsme podprůměrní.

Jestli jsi chytrý,

OKAMŽITĚ

PŘESTANEŠ

ČÍST

MŮJ DENÍK!!!

TEDA V TOM PŘÍPADĚ,
ŽE SE CHCEŠ DOŽÍT
ZÍTŘEJŠÍHO DNE!

Jasně.
Chápu, že je ti tahle výhrůžka
úplně fuk, když máš jít zítra
do školy, přesto -

**PŘESTAŇ
ČÍST MŮJ
DENÍK!!**

Drahý čtenáři mého milého deníčku,

jestli jsi chytrý, **okamžitě** přestaneš číst můj deník.

Vážně, prostě si to rozmysli.

Pravděpodobně si představuješ, že se to nedozvím, ale věř mi, něco řekneš nebo uděláš, a tohle malé vodítko bude stačit.

A chceš vědět, **proč** to bude stačit?

Protože jsem o rok starší a o rok chytřejší. Deníky si píšu od dětství. Už mi nic neujde.

A jsem chytrá. **Opravdu** chytrá. Jsem chytrá jako jedna z těch geniálních holek, které vídáš ve filmech, kde nemůžou na něco přijít, a tak jdou za ní a ona má nádherné **neblondáté vlasy** a oni ji požádají, aby vyřešila ten velký problém, který ohrožuje svět.

A ona na to: „Ano, vím, jak ten problém vyřešit. Ale chci, abyste si všichni všimli, že k tomu nepoužiju matematiku, kterou jsem se učila ve škole.“

A FAKT SVĚT ZACHRÁNÍ!

A obyvatelé zeměkoule, aby jí vyjádřili svou vděčnost, postaví matematiku mimo zákon a nakonec budou všichni vykládat, jak stejně matematiku vždycky tajně nenáviděli a jak jsou šťastní, že je pryč.

Takhle jsem chytrá.

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

P. S. Víím, že bych neměla o lidech říkat, že jsou to idioti, debilové a blbci. Ale já to o nikom **neřekla**. Já to NAPSALA sem do deníčku – do svého naprosto soukromého deníčku, ve kterém, jak dobře VÍM, by mí rodiče nikdy neslídlili. Chápu, že jim důvěřuju, že respektujou moje soukromí, a já chápu, že by je strašně moc mrzelo, kdyby o tu speciální, inteligentní, dospělou vzájemnou důvěru přišli.

P. P. S. Víím, že moji kamarádi (a taky jakoby-kamarádi) by můj deníček nečetli. Ne proto, že nechtějí ztratit důvěru. Ale spíš proto, že nechtějí ztratit vědomí.

Neděle 01

Milý deníčku,

Mark má 100 grapefruitů. Když si jich jeho kamarád Sean vezme 10 a jeho bratr Brad 4, kolik grapefruitů Markovi zůstane?

Tenhle příklad jsem měla jednou vyřešit při hodině matematiky.

Výsledek je jasný: Mark nesmyslně hromadí grapefruity a nijak mu nepomáhá, že ho o ně nejbližší lidé okrádají.

Řekli mi, že je to špatně, ale já jsem přesvědčená, že jsem na to kápla. Nedokázali prostě přijmout fakt, že výsledek **byl** přimět Marka, aby se ke svému grapefruitovému problému postavil čelem.

I když s problémy se ve skutečnosti musí vypořádat samotná matematika.

V tomhle případě jsem přesvědčená, že někdo si ji musí posadit na židli a říct: „Matiko, je načase, abys přestala takovéhle nesmysly vytvářet. Jestli nepřestaneš, domníváme se, že bys měla začít řešit **vlastní příklady** sama, a ne nás obtěžovat, kdykoli potřebuješ znát výsledek nějaké zdánlivé tragédie, kterou sis vymyslela.

„Navíc, matiko, když se tě učíme, děláme kvůli tobě ošklivé grimasy a to prostě není **fér**.“

OHAVNÉ MATEMATICKÉ GRIMASY

NÁDHERNÉ JAZYKOVÉ GRIMASY

A teď mám pro tebe překvapení: Matematika mi moc nejde.

Ne proto, že jsem hloupá, protože já hloupá NEJSEM. Klidně se někoho zeptej. Řekne ti, že nejsem hloupá.

(Vlastně znám jednoho školníka s páskou na oku, který ti asi řekne, že jsem hloupá, ale tenkrát jsem chodila teprve do třetí třídy a spousta třetáků se nechá svými nejlepšími kamarády přemluvit, aby hráli na chodbě golf.)

Nostalgická chvíle: Mnoho lidí nedokáže pronést slovo „hloupá“, aniž by se jim přitom nevybavil někdo z jejich nejlepších kamarádů nebo kamarádek.

V mém případě je tou kamarádkou Emmily.

Vzpomínáš si přece, že Emmilyin táta dostal skvělou pracovní nabídku a museli se přestěhovat. Emmily prostě vpadla do našeho života a pak z něj zase vypadla. (A když už jsme u toho, Emmily taky často **padala**.)

Chybí mi, kdykoli si všimnu, jak někdo tlačí na dveře označené „táhnout“, kouše se při jídle do prstu nebo se třeba zeptá: „Když nejsou upíři vidět v zrcadle, jak zjistí, jestli nemají v džínách tlustý zadek?“

Ach, Emmily. Jak strašně nám chybíš.

Ty náš malý hlupáčku.

Pondělí 02

Milý deníčku,

dneska jsme měli matematiku.

Zdá se, že pan Henzy, můj učitel matematiky, se mě **pořád ještě** snaží matematiku naučit, i když jsem mu už mnohokrát dokázala, že to není možné. Je to svým způsobem stejně milé jako pozorovat mimino, které se snaží dosáhnout na nějaký předmět mimo svou postýlku. Velké, zoufalé, nudné mimino.

Dává mi totiž řešit matematické problémy, ale já v hloubi duše vím, že **jeho** matematickým problémem jsem já. Vypadá to asi takhle:

Jamie + nesmyslná čísla = matematicka

Jasně, tenhle příklad **vypadá** jednoduše, ale panu Henzemu nevychází, a tak od něj dostávám špatné známky. Navíc o tom napsal našim, kteří mi u večere řekli, že je to trápí. Dali mi lhůtu do konce čtvrtletí, tj. asi čtyři týdny, abych si známky zlepšila, **nebo...**

Samozřejmě nevědí, co si pod „nebo“ představit, jinak by to řekli rovnou.

„Nebo“ totiž vždycky znamená „něco, o čem jsme zatím nepřemýšleli, ale nebude se ti to ani trochu líbit“. Ale nikdy se neptej, co to je.

Mě nevyděsíte...

Jaké nejhorší **NEBO**

mě může potkat?

SNÍST MÍSU
BROUKŮ?

NOSIT CELÝ ROK
MÁMINO
OBLEČENÍ??

Tak jo, tak jo, prosím,
prosím, prosím, nenuťte
mě nosit mámino
OBLEČENÍ.

Slyšela jsem totiž o jednom klukovi, který měl bratránka, který znal dítě, které chodilo do stejné školy jako jedna holka, a její rodiče znali nějaké jiné rodiče, kteří se rozzlobili na dceru kvůli něčemu, co provedla ve škole nebo nemocnici nebo u zubaře, už přesně nevím, a použili na ni staré známé „nebo“ – a ona udělala tu chybu, že se jich zeptala: „NEBO CO?“

Někdy rodičům rupnou nervy, když chceš vědět, co to „NEBO“ znamená, a přesně tohle se stalo i těmhle. Najednou se ta holka probudila v lese, obklopená sedmi trpaslíky. **Pravdivý příběh.**

Myslím, že se odehrál takhle, ale jistá si tím nejsem. Možná jsem spojila dva různé příběhy. Já proti trpaslíkům nic nemám, ale člověk se asi dost vyděsí, když se probudí v lese a kolem něho stojí sedm trpaslíků.

Napadá mě, jestli by nebyli lepší čtyři nebo tři.

A tak jsem okamžitě zavolala Isabelle, protože ta je, kromě spousty jiných věcí, **vyhlášenou odbornicí** na dopisy, které učitelé posílají rodičům.

Isabellini rodiče už obdrželi všech pět známých typů těchto dopisů:

Vaše dítě má problémy s včasným příchodem na vyučování.

Vaše dítě má problémy s odevzdáváním domácích úkolů.

Vaše dítě má problémy s písemnými pracemi.

Vaše dítě má problémy s chováním.

Vaše dítě má problémy.

Isabellina máma má velice působivou sbírku, která obsahuje...

Isabella nejdřív navrhl, ať řeknu rodičům, že učitel jim poslal ten dopis **omylem**. Že patřil jiné holce jménem Jamie od nás ze třídy, která se teď královsky baví na náš účet. Prý bych měla naše ujistit, že jim nikdo nebude mít za zlé, pokud si odmítnou přečíst učitelův další dopis nebo mu vzít telefon, když vidí, že si ani nepamatuje své žáky.

DEBILNÍ
UČITEL

NEPRAVÁ JAMIE
(pravděpodobně blondýna)

Musím přiznat, že na něco, co vymyslela z fleku, to nebylo špatné. Ale já jsem namítla, že lhát není dobrý nápad, a ona souhlasila – pokud jsi samozřejmě přesvědčený, že tě neprokouknou, pak je to **skvělý** nápad.

Isabella je moc hodná, takže mi nabídla několik dalších geniálních nápadů, jenže já je musela taky zamítnout.

Isabelliny další nápady:

1. Požádej učitele, aby ti zlepšil známku. Slib, že se budeš snažit. Použij na něj kung-fu.
2. Breč a pros o slitování. Zatímco o tom bude přemýšlet, použij na něj kung-fu.

- 3 Začni bojovým uměním kung-fu a pokračuj v něm, dokud bude třeba.

Pak se mě Isabella začala vyptávat na známky, což bylo zvláštní, protože s kamarádkami se o známkách obvykle nebavíme.

Asi proto, že když máš známky moc **dobré**, lidi začnou říkat, že jsi učitelův mazánek. Když jsou moc **špatné**, říkají, že jsi dement. A když jsou moc **průměrné**, říkají o tobě něco jiného – nevím co. Jsem přesvědčená, že jsme společně vymysleli nějakou škodolibou přezdívku pro člověka, který má až moc průměrné známky. Škodolibost, to je naše. Nejlepší je se prostě snažit, aby ti neříkali nijak.

Základní škola obohatila angličtinu o spoustu slov a zejména o taková, která souvisí s vědním oborem **Škodolibost**. Vychutnej si, prosím, tuhle malou ukázkou.

Klukovi, který se chlubí svým matematickým nadáním, se říká

ALGEBRACH

Obrovskému uhru se říká
BEĎAROSAURUS

Krásným blončkám se říká,
že jsou krásné,

MOC ČASTO

Úterý 03

Milý deníčku,

tyhle zdravé hnědé cereálie, které se vyrábějí, aby vylepšily starým lidem zažívání, jsou nejhorší způsob, jak začít nový den.

Kázání rodičů kvůli známám ve škole je pravděpodobně druhý.

Když s tím táta dneska ráno začal, podotkla jsem, že mám dobré známky ze všech předmětů kromě matematiky.

A táta na to: „Musíš mít dobré známky ze **všech** předmětů.“

A já na to: „Kdo vůbec potřebuje umět matiku?“

A táta na to: „**Já**. Jsem účetní. Je to moje práce. Zabývám se nejrůznějšími platbami.“

A já na to: „Tati, kdyby byli na matiku **všichni** tak dobrý jako ty, nemuseli by si tě najímat. Přiznej si to, čím míň lidí o matice něco ví, tím líp se **naše** rodina má.“

A táta sklapnul jako velká stará učebnice matematiky. Bezmocně se podíval na mámu.

Jo, přesně to jsem si myslela, **Matematiku**.

Máma se do toho vložila a řekla, že musím začít přemýšlet o dospělosti, což znamená přemýšlet

třeba o věcech, jako jsou dobré známky, které budu potřebovat, abych se dostala na vysokou.

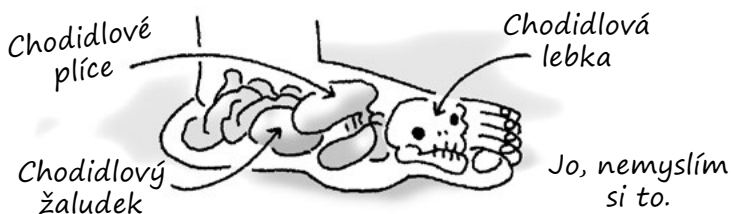
Zeptala jsem se jí, proč vůbec musím studovat na vysoké. Nechci být přece doktorka, právnička nebo něco takového. Ani **chodidloví doktoři** pravděpodobně nemusejí studovat vysokou školu víc než jeden dva měsíce, protože kurýrují jen jednu malou část člověka a ta v sobě navíc nemá vnitřnosti.

Upřela na mě přísný pohled. „Možná ještě ani nevíš, čím chceš být. Kromě toho, jednoho dne prostě budeš chtít lidem říct, že jsi chodila na vysokou. Strašně ráda říkám lidem, že jsem chodila na vysokou,“ zaječela máma.

„To bys jim mohla říct, i kdybys tam nechodila,“ namítla jsem. „Mohla bys jim říct cokoli. Klidně jim řekneš, že **jsi zubařka-baletka-astronautka**, když budeš chtít.“

Máma sklapnula a bezmocně se podívala na tátu.

„Tyhle věci má od Isabelly,“ prohlásil.

Hodně riskuješ, když porazíš rodiče v hádce.
Rodiče totiž dokážou vyhrát, i když prohrajou.

TY ŘEKNEŠ

RODIČE ŘEKNOU

„Nemám čas uklidit si pokoj.“

OK

„Pak nemáš čas dívat se na televizi.“

„Už do sebe nedostanu ani sousto.“

OK

„Pak do sebe nedostaneš ani zákusek.“

„Dívám se na televizi, protože ZEMI prý chtějí napadnout **MIMOZEMŠTANI**.“

OK

„Pak si uklid' pokoj, protože **MIMOZEMŠTANI** se tam určitě budou chtít podívat.“

Středa 04

Milý deníčku,

tenhle rok mám na angličtinu paní Avonovou a ona je jednou z těch lidí s obrovskými růžovými dásněmi. Když se na tebe usměje, vypadá jako pohár s jahodovo-vanilkovo-čokoládovou zmrzlinou potom, co už je čokoládová zmrzlina snědená. Není to odporné, ale prostě si toho všimneš.

A zíráš.

Přes ty mimořádně obrovské dásně je to báječná učitelka a při jejích hodinách se cítím úplně jinak než při matematice.

V jejím předmětu jsem **hvězda**. Ráda čtu, ráda píšu, a dokonce jsem ochotná trpělivě sedět a poslouchat i během hodin, kdy probíráme věci, jako jsou zájmena. Musím přiznat, že zájmena jsou ve skutečnosti báječný vynález, takže místo aby člověk vždycky řekl: „Viděl jsem krále Alfonse Luigiho Bartoloměje Páprdu III.“ může prostě použít zájmeno a říct: „Viděl jsem **ho**.“ Šetří to čas a dáme tím Alfonsi Luigimu Bartoloměji Páprdovi III. (a dalším Páprdům) najevo, že jsou nám **totálně** ukradení.

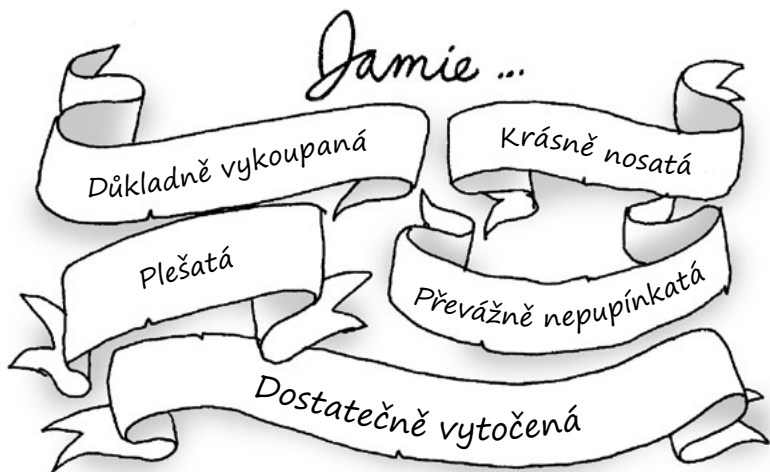
A ještě jedna věc: Proč si lidi myslí, že je tak nóbl přidat si za své jméno „III.“ nebo „IV.“?

Třeba Jindřich VIII. OSMÝ? Mám z toho pocit, že s Jindřichy není něco v pořádku.

Jako by lidi v Anglii říkali: „Prohlédli jsme si SEDM těchhle věcí, a ani jedna se nám nelíbila. Teď jsme u **osmého Jindřicha**. Chtěli jsme vyzkoušet Tonda nebo Justýna, ale měli jen Jindřichy. Ach jo.“

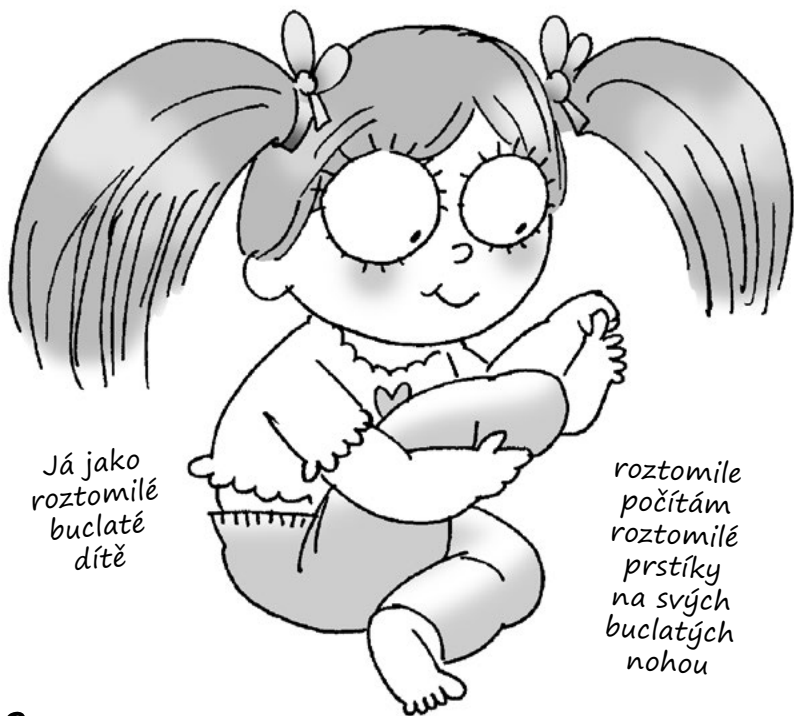
A kromě toho, vy počtáři, my ostatní bychom mohli za své jméno dodat „I.“, kdybychom chtěli.

Přestože existují mnohem lepší přívlastky, ze kterých bychom mohli vybírat.

Zpátky k paní Avonové. Dokonce ani nemusím dávat při jejích hodinách pozor a mám moc dobré známky. Podle mě to naprosto jasně dokazuje, že s matematikou je něco **šíleně v nepořádku**. Měla by být taky taková.

Zpočátku mi matematika, stejně jako všem, nevadila. Byla rozumná. Povídali jsme si o tom, kolik mám prstů na ruce, a později jsme debatovali o počtu prstů na mých nohou.

Já jako
roztomilé
buclaté
dítě

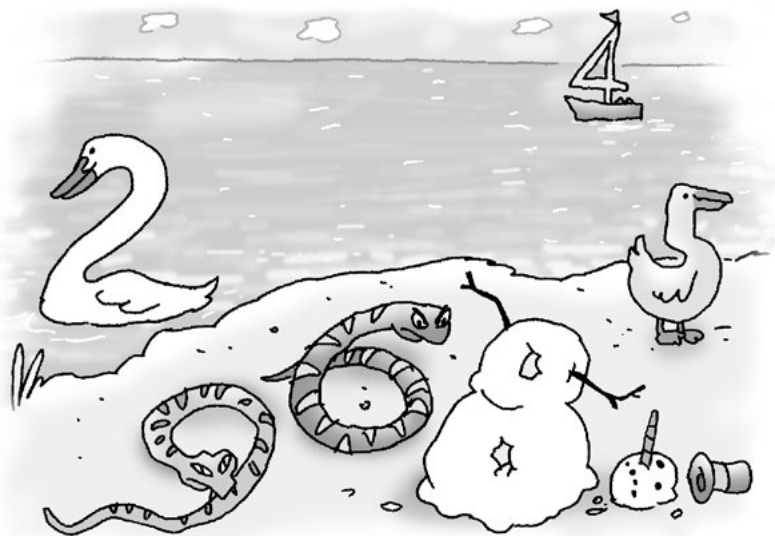
roztomile
počítám
roztomilé
prstíky
na svých
buclatých
nohou

Kdysi 2 vypadala jako labuť a 5 jako kachna.
4 byla plachta loďky, která pluje kolem.

Ale jak jsme postupovali, zjistila jsem, že 6 a 9
jsou stočení hadi. Teď je mi jasné, že číslo 8,
bezhlavý sněhulák, mě mělo varovat.

Možná to vypadá, že mám k matematice
záporný postoj, ale je těžké chovat se k číslům
kladně poté, co se dozvíš, že víc než polovina
z nich je sama záporná.

Jistě, vím, že nula záporná není, ale už jí určitě
došlo, že sama o sobě nebude nic znamenat,
a to **musí** bolet.

Ale slova jsou jiná.

Jasně, u některých není úplně zřejmé, jak se píšou, ale pokud si tím nejsi jistý, vždycky můžeš stejnou věc říct alternativním ultratativním ultratativním jiným způsobem.

Tyhle možnosti máš k dispozici, když chceš někomu, kdo má na sobě hnusné oblečení, sdělit, že to vypadá hnusně, aniž slovo „hnusně“ použiješ. (Měli by ti za to být vděční **hlavně ti, kdo nosí hnusné oblečení.**)

Takže dneska při angličtině nás paní Avonová požádala, abychom napsali odstavec o krátké básničce, kterou nám přečetla.

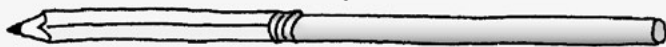
Byla jsem hned hotová a pak jsem se náhodou podívala na Angelinu, která psala, gumovala, psala, psala, gumovala, dívala se na strop a zase psala.

O Angelině jsem se ti asi ještě nezmínila, milý deníčku, protože její neuvěřitelná krása, nekonečná laskavost a obrovská oblíbenost prostě není nic, čeho bych si normálně všimla. Zmiňuju se o ní až teď, protože její strejda Dan se oženil s mojí tetou Carol, což znamená, že jsme příbuzné, ale **ne doopravdy**.

Angelina je **jakoby-kamarádka**. Myslím, že bych ji měla ráda víc, kdyby ji ostatní měli rádi míň.

Angelina si každopádně hryzala ret a hrála si se svými lesklými zlatými vlasy – což se s lesklými zlatými vlasy **běžně** dělá – a pachtila se s tím odstavečkem. Vážně, Angelino, není to tak těžké. Prostě to napiš a je to.

Hej, Angelino,

vymyslela jsem tužku jen pro tebe, ty blbko.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.